

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 1041

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 7 decembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
1.209.	— Decret privind eliberarea din funcție a unui judecător	2
D E C I Z I I A L E P R I M - M I N I S T R U L U I		
304.	— Decizie privind desemnarea domnului Florin Radu Ciocănelea în calitate de coordonator cu însărcinări speciale pentru securitate energetică	2
A C T E A L E O R G A N E L O R D E S P E C I A L I T A T E A L E A D M I N I S T R A Ț I E I P U B L I C E C E N T R A L E		
3.714.	— Ordin al ministrului finanțelor publice privind prospectul de emisiune a obligațiunilor de stat cu cupon denuminate în euro lansate în luna decembrie 2018	3-4
A C T E A L E Î N A L T E I C U R Ț I D E C A S A Ț I E Ș I J U S T I Ț I E		
Decizia nr. 70 din 15 octombrie 2018 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)		5-14
A C T E A L E C O L E G I U L U I F A R M A C I Ș T I L O R D I N R O M Â N I A		
4.	— Decizie privind gestionarea mecanismului de alertă	15

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind eliberarea din funcție a unui judecător**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 65 alin. (1) lit. b) și alin. (2) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 40 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.327/2018,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 7 decembrie 2018, doamna Gherghița Popescu, judecător la Tribunalul Giurgiu, se eliberează din funcție ca urmare a pensionării.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 6 decembrie 2018.
Nr. 1.209.

D E C I Z I I A L E P R I M - M I N I S T R U L U I**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****D E C I Z I E****privind desemnarea domnului Florin Radu Ciocănelea
în calitate de coordonator cu însărcinări speciale pentru securitate energetică**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Florin Radu Ciocănelea, consilier de stat în cadrul aparatului propriu de lucru al prim-ministrului, este desemnat în calitate de coordonator cu însărcinări speciale pentru securitate energetică al Grupului de Lucru Interdepartamental pentru probleme de securitate energetică regională (*GLISE*).

Art. 2. — La data prevăzută la art. 1 încetează aplicabilitatea prevederilor Deciziei prim-ministrului nr. 239/2016 privind desemnarea domnului Mihnea Marian Constantinescu în calitate de coordonator cu însărcinări speciale pentru securitate energetică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 516 din 8 iulie 2016.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

București, 7 decembrie 2018.
Nr. 304.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

ORDIN

privind prospectul de emisiune a obligațiunilor de stat cu cupon denuminate în euro lansate în luna decembrie 2018

În temeiul:

— art. 10 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 34/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor Publice, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, al Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.470/2007, cu modificările și completările ulterioare;

— Regulamentului-cadru privind operațiunile de piață cu titluri de stat pe piața internă, aprobat prin Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 2.245/2016, al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, al Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 12/2005 privind piața secundară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, cu modificările ulterioare, și al Convenției nr. 184.575/13/2005, încheiate între Ministerul Finanțelor Publice și Banca Națională a României,

ministrul finanțelor publice emite următorul ordin:

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetului de stat și refinanțării datoriei publice în luna decembrie 2018 se aprobă prospectul de emisiune a obligațiunilor de stat cu cupon denuminate în euro, în valoare nominală totală de 200.000.000 euro, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală de trezorerie și datorie publică va duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul finanțelor publice,
Tiberiu Valentin Mavrodin,
secretar de stat

București, 5 decembrie 2018.
Nr. 3.714.

ANEXĂ

PROSPECT DE EMISIUNE

a obligațiunilor de stat cu cupon denuminate în euro lansate în luna decembrie 2018

Art. 1. — În vederea finanțării deficitului bugetului de stat și refinanțării datoriei publice în luna decembrie 2018, Ministerul Finanțelor Publice anunță lansarea emisiunii de obligațiuni de stat cu cupon denuminate în euro, cu următoarele caracteristici:

Cod ISIN(*)	Data licitației	Data emisiunii	Data scadenței	Maturitate inițială Nr. ani	Rată cupon %	Dobânda acumulată — EUR/titlu —	Valoarea nominală totală — EUR —
ROE3GCPAFCP6	11.12.2018	13.12.2018	13.12.2023	5	1,00%	0,00	200.000.000

*) În conformitate cu prevederile Ordinului ministrului economiei și finanțelor nr. 2.231/2008 privind titlurile de stat ce urmează a fi tranzacționate și pe piața reglementată administrată de Societatea Comercială „Bursa de Valori București” — S.A. această serie se poate tranzacționa simultan pe piața secundară administrată de Banca Națională a României și pe piața reglementată administrată de Societatea Comercială „Bursa de Valori București” — S.A.

Art. 2. — Valoarea nominală totală a emisiunii de obligațiuni de stat cu cupon denominate în euro poate fi majorată prin redeschideri ulterioare ale acesteia.

Art. 3. — Valoarea nominală individuală a unei obligațiuni de stat cu cupon denominate în euro este de 5.000 euro.

Art. 4. — Dobânda (cuponul) se plătește anual la data de 13 decembrie, începând cu 13 decembrie 2019 și terminând cu 13 decembrie 2023, fiind determinată conform formulei:

$$D = VN \cdot r / \text{frecvența anuală a cuponului (1)},$$

în care:

D = dobânda (cupon);

VN = valoarea nominală;

r = rata cuponului.

Art. 5. — Metoda de vânzare este licitația, care va avea loc la data menționată în tabelul de mai sus, iar adjudecarea se va efectua după metoda cu preț multiplu. Cotația de preț va fi exprimată sub formă procentuală, cu patru zecimale.

Art. 6. — Obligațiunile de stat cu cupon denominate în euro pot fi cumpărate de către dealerii primari, care vor transmite oferte atât în cont propriu, cât și în contul clienților, persoane fizice și juridice.

Art. 7. — (1) Ofertele de cumpărare sunt competitive și necompetitive.

(2) În cadrul ofertei de cumpărare competitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 6.3 la Normele Băncii Naționale a României nr. 1/2016 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României, cu modificările ulterioare.

(3) Numărul cotațiilor de preț nu este restricționat.

(4) Ofertele de cumpărare necompetitive pot fi depuse de persoane fizice și juridice, cu excepția instituțiilor de credit așa cum sunt acestea definite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de clienți ai dealerilor primari.

(5) În cadrul ofertei de cumpărare necompetitive se vor indica elementele cuprinse în anexa nr. 5.2 la Normele Băncii Naționale a României nr. 1/2016 pentru aplicarea Regulamentului Băncii Naționale a României nr. 7/2016 privind piața primară a titlurilor de stat administrată de Banca Națională a României. Se admit oferte de cumpărare necompetitive într-o pondere de 25% din totalul emisiunii anunțate. Oferta necompetitivă depusă de dealerul primar în contul unui singur client nu va putea depăși valoarea calculată prin aplicarea ponderii anterior menționate. Executarea acestora se va efectua la nivelul mediu ponderat al prețului la care s-au adjudecat ofertele competitive.

(6) Fiecare tranșă a ofertei de cumpărare competitive sau necompetitive va fi de minimum 5.000 euro.

Art. 8. — (1) Ofertele de cumpărare se transmit la Banca Națională a României, ce acționează în calitate de administrator

al pieței primare și secundare a titlurilor de stat și al sistemului de înregistrare/depozitare, în ziua licitației, în intervalul orar 10,00—12,00.

(2) Ședința de licitație începe după încheierea orarului de transmitere a ofertelor de cumpărare specificat la alin. (1).

Art. 9. — În funcție de necesitățile de finanțare și/sau de nivelul randamentului rezultat în urma licitației, Ministerul Finanțelor Publice își rezervă dreptul ca suma împrumutată aferentă unei serii să fie majorată, micșorată sau anulată.

Art. 10. — Rezultatul licitației se va stabili în aceeași zi la sediul Băncii Naționale a României de către comisia de licitație constituită în acest scop și va fi dat publicității.

Art. 11. — Plata obligațiunilor de stat cu cupon denominate în euro se va efectua la data emisiunii, până cel târziu la ora 15,00, ora României, prin transferarea de către dealerul primar și/sau de către instituțiile de credit așa cum sunt acestea definite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de clienți ai dealerilor primari, deținători înregistrați, în contul în euro al Băncii Naționale a României din sistemul TARGET2 (participant BIC: NBORROBXXX), a sumei reprezentând costul obligațiunilor de stat cu cupon denominate în euro aferent tranșelor adjudecate.

Art. 12. — Răscumpărarea obligațiunilor de stat cu cupon denominate în euro se va efectua la data scadenței, prin creditarea conturilor corespondente în euro ale dealerilor primari și/sau ale instituțiilor de credit așa cum sunt acestea definite în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2006 privind instituțiile de credit și adecvarea capitalului, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2007, cu modificările și completările ulterioare, în calitate de clienți ai dealerilor primari, deținători înregistrați, comunicate oficial Băncii Naționale a României cu cel puțin două zile lucrătoare anterior datei scadenței, cu suma reprezentând valoarea nominală a obligațiunilor de stat cu cupon denominate în euro, inclusiv cuponul aferent acestora.

Art. 13. — Evenimentele de plată aferente obligațiunilor de stat cu cupon denominate în euro se gestionează în conformitate cu Regulile Sistemului de înregistrare și decontare a operațiunilor cu titluri de stat — SaFIR.

Art. 14. — Dacă data la care trebuie efectuată una dintre plățile aferente titlului de stat este o zi de sărbătoare sau o zi nelucrătoare, plata se va face în următoarea zi lucrătoare, fără obligarea la dobânzi moratorii. Titlurile de stat care se regăsesc în această situație rămân în proprietatea deținătorului înregistrat și nu pot fi tranzacționate.

Art. 15. — Regimul fiscal al titlurilor de stat prevăzute la art. 1 este reglementat de legislația în vigoare.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 70**din 15 octombrie 2018**

Dosar nr. 1.959/1/2018

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Simona Lala Cristescu	— pentru Președintele delegat al Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Petronela Văleanu	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Sorinela-Alina Macavei	— judecător la Secția I civilă
Carmen Georgeta Negrilă	— judecător la Secția I civilă
Romanița Ecaterina Vrînceanu	— judecător la Secția I civilă
Veronica Magdalena Dănăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Valentina Vrabie	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Trănica Teau	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Filipescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Viorica Trestianu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristian Daniel Oana	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilia Claudia Vișoiu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, învestit cu soluționarea Dosarului nr. 1.959/1/2018, a fost constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Elena Adriana Stamatescu, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.378/90/2015, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: *„interpretarea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 privind modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 265/2015, în sensul de a se stabili dacă în categoria beneficiarilor sunt sau nu cuprinși și plătitorii prevăzuți de dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din același act normativ sau numai persoana asigurată”*.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; apelanta-pârâtă Casa de Asigurări de Sănătate Vâlcea a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 27 iunie 2018, în Dosarul nr. 1.378/90/2015, aflat pe rolul acestei instanțe, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept menționată.

2. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 17 iulie 2018, cu nr. 1959/1/2018, termenul pentru soluționarea dosarului fiind stabilit la 15 octombrie 2018.

II. Norma de drept intern ce formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

3. *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 privind modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 265/2015 (denumită, în continuare, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005)*

„**Art. 40. — (1)** Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care beneficiarul era în drept să le solicite.”

„**Art. 36. — (3)** Plata indemnizațiilor se face lunar de către:

a) angajator, cel mai târziu odată cu lichidarea drepturilor salariale pe luna respectivă, pentru asigurații prevăzuți la art. 1 alin. (1) lit. A și B;

b) instituția care administrează bugetul asigurărilor pentru șomaj, până la data de 10 a lunii următoare celei pentru care s-a acordat concediul medical; [...].”

III. Expunerea succintă a procesului

4. Prin Cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea — Secția I civilă, la data de 9 aprilie 2015, cu nr. 1.378/90/2015, reclamantul Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea, în contradictoriu cu pârâta Casa de Asigurări de Sănătate Vâlcea, a solicitat, în principal, obligarea pârâtei la plata sumei de 21.156 lei, reprezentând contravaloarea indemnizațiilor pentru concediile medicale achitate salariaților, care depășesc obligația lunară de plată a contribuției pentru concedii și indemnizații, în anii 2010—2012, constatată de Curtea de Conturi a României — Camera de Conturi Vâlcea, prin Decizia nr. 17/2014; în subsidiar, în situația respingerii primului capăt de cerere, a solicitat să se constate că suma de 21.156 lei, nerecuperată de instituția reclamantă, reprezentând plata indemnizațiilor pentru concediile medicale ale salariaților, suportate integral din credite primite de la bugetul de stat și nerecuperate din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, în termenul legal de prescripție, respectiv, la finele lunii decembrie 2013, constatată de Curtea de Conturi a României — Camera de Conturi Vâlcea, este exonerată de la plată.

5. În fapt, s-a precizat că Muzeul Județean „Aurelian Sacerdoțeanu” Vâlcea, în calitate de angajator, s-a înregistrat cu concedii medicale ale salariaților, în perioada 2010—2012, pentru care s-au depus documentații justificative la Casa de Asigurări de Sănătate Vâlcea, în vederea recuperării indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate achitate salariaților, în sumă de 21.156 lei.

Casa de Asigurări de Sănătate Vâlcea, prin Adresa nr. 6.071 din 22 septembrie 2014, a respins plata sumelor aferente cererilor reclamantului, motivat de faptul că, potrivit dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, angajatorii nu pot solicita sume reprezentând indemnizații plătite de către aceștia asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate în luna respectivă, dacă este depășit termenul de 90 de zile de la data la care erau îndreptățiți să le solicite.

6. Intimata Casa de Asigurări de Sănătate Vâlcea a formulat *întâmpinare*, solicitând respingerea acțiunii ca prescrisă, având în vedere că reclamantul nu și-a exercitat dreptul de a solicita restituirea acestor sume în termenul prevăzut de lege.

În ce privește susținerea reclamantului conform căreia acesta are exclusiv calitatea de angajator, și nu de beneficiar al sumelor pretinse, termenul de 90 de zile fiind, în optica sa, opozabil doar beneficiarului indemnizației, respectiv persoanei care primește indemnizația, pârâta a precizat că, în conformitate cu reglementările art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, s-a instituit expres în sarcina angajatorului obligația de solicita recuperarea indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate achitate salariaților, în termenul legal de 90 de zile de la data la care era în drept să le solicite.

În ipoteza în care s-ar trece peste apărările făcute și s-ar aprecia că, în prezenta cauză, reclamantului îi este aplicabil, ca regim juridic, termenul general de prescripție de 3 ani, a învederat că, la data învestirii instanței, reclamantul decăzuse și din termenul general de prescripție de 3 ani, întrucât sumele pretinse prin prezenta acțiune reprezintă indemnizații de

concedii medicale achitate salariaților, aferente intervalului februarie 2010—martie 2012, pentru care reclamantul nu și-a exercitat dreptul de a solicita restituirea indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate achitate salariaților, sens în care prescripția a stins dreptul său la acțiune în sens material.

Față de susținerile formulate de reclamant cu privire la incidența unui termen și mai mare de prescripție, de 5 ani, argumentate prin invocarea Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare (denumită în continuare *Ordonanța Guvernului nr. 92/2003*), a apreciat că acestea sunt nefondate.

În ipoteza în care instanța va respinge excepția prescripției dreptului la acțiune, a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată, întrucât între înscrisurile depuse de reclamant în susținerea pretențiilor sale nu se regăsește niciun document din care să rezulte faptul că acesta a achitat către salariați sumele reprezentând indemnizațiile solicitate, condiție esențială pentru a se solicita restituirea acestor indemnizații, potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

7. Prin Sentința civilă nr. 217 din 27 februarie 2018, Tribunalul Vâlcea — Secția I civilă a respins excepția prescripției dreptului material la acțiune și a admis cererea formulată de reclamant, obligând pârâta la plata sumei de 21.470 lei reprezentând contravaloarea indemnizațiilor de concedii medicale achitate și nerecuperate, reținând, în esență, că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu sunt aplicabile în cauză, deoarece obiectul acestei reglementări îl formează doar plata indemnizației către beneficiar, că în categoria beneficiarilor prevăzuți de art. 1 din acest act normativ nu se includ și angajatorii și că recuperarea sumelor plătite cu titlu de indemnizație de asigurări de sănătate nu îl transformă pe angajator din plătitor al indemnizației în beneficiar al acesteia; dreptul reclamantului de recuperare a contravalorii indemnizațiilor care depășesc obligația lunară de plată a contribuției datorate derivă din dispozițiile art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, care nu utilizează termenul de „beneficiar”, ci pe cel de „plătitor” sau „angajator”.

8. Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat apel pârâta, reiterând apărările făcute prin *întâmpinare*.

9. La termenul din 13 iunie 2018, instanța de apel, din oficiu, a luat în discuție posibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, amânând pronunțarea pentru a da posibilitatea părților să depună puncte de vedere asupra chestiunii de drept.

10. Prin Încheierea pronunțată la 27 iunie 2018, sesizarea a fost considerată admisibilă și, în temeiul dispozițiilor art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus și suspendarea judecării.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

11. Prin Încheierea pronunțată la 27 iunie 2018, Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă a constatat îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, pentru următoarele argumente:

— Curtea de Apel Pitești este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 privind modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 265/2015 (denumită în continuare *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014*), în sensul dacă în categoria

beneficiarilor sunt sau nu cuprinși și plătitorii prevăzuți la dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din același act normativ sau numai persoana asigurată, depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât:

a) în cauză se pune în discuție dacă termenul de 90 de zile de la data de la care beneficiarul era în drept să solicite indemnizațiile se aplică sau nu și cererilor formulate de plătitorii prevăzuți la dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014;

b) apelanta-pârâtă a apreciat că termenul de 90 de zile prevăzut de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, se aplică și cererilor de recuperare a sumelor reprezentând indemnizații achitate ce au depășit suma contribuțiilor datorate în lunile respective, formulate de angajatori;

c) intimatul-reclamant a apreciat în sens contrar, respectiv că termenul de 90 de zile se aplică exclusiv beneficiarului persoană fizică asigurată;

— problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre; cauzele de această natură nu ajung pe rolul instanței supreme, fiind soluționate definitiv în fața curților de apel;

— problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la 13 iunie 2018.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

12. Părțile nu au formulat puncte de vedere asupra problemei de drept.

13. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, apelanta-pârâtă Casa de Asigurări de Sănătate Vâlcea a depus, în termen legal, un punct de vedere asupra chestiunii de drept, prin care a susținut că textele de lege a căror interpretare se solicită instituie obligația recuperării sumelor deja achitate salariaților, sens în care, în mod logic, angajatorul este beneficiarul sumelor solicitate spre recuperare, iar nu salariatul căruia i-au fost achitate în prealabil indemnizațiile, motiv pentru care termenul de 90 de zile pentru recuperarea indemnizațiilor se aplică și angajatorului.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

14. Completul de judecată investit cu soluționarea apelului în Dosarul nr. 1.378/90/2015 a reținut că la nivelul Curții de Apel Pitești, până la acest moment, există o practică unitară referitor la aplicarea art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, în sensul că termenul de 90 zile este aplicabil doar beneficiarilor indemnizației, persoane fizice asigurate, nu și plătitorilor indemnizației, angajatori persoane juridice.

15. Cu toate acestea, instanța de sesizare a apreciat că, în ceea ce privește aplicarea art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, termenul de 90 zile vizează toate cererile de restituire formulate, indiferent de titular.

16. Astfel, în speță este incident art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în conformitate cu care indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite. Art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări prin Legea nr. 183/2015 (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010*), termenul de 3 ani prevăzut anterior fiind redus la 90 de zile, acest termen fiind aplicabil atât asiguraților care au dreptul la indemnizațiile la care se referă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cât și angajatorilor care plătesc salariaților indemnizațiile care se suportă în final de Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, atât asigurații, cât și angajatorii având calitatea de beneficiari, în sensul legii.

17. În accepțiunea legii, au calitatea de beneficiari atât salariații care beneficiază de indemnizațiile la care se referă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cât și angajatorii care plătesc aceste indemnizații, deoarece sumele respective se recuperează din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, conform art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Deci, atât timp cât aceste sume nu se plătesc din bugetul angajatorilor, ci din alt buget, respectiv din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, atunci și angajatorii au calitatea de beneficiari, chiar prin prisma definiției noțiunii de „beneficiar”.

18. Legiuitorul a prevăzut expres în cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2010 că certificatele de concediu medical emise până la data intrării în vigoare a acestui act normativ (26 aprilie 2010) se depun la casele de asigurări de sănătate în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a ordonanței de urgență, realizându-se astfel o protecție a beneficiarilor de indemnizații (asigurați și angajatori care plătesc asiguraților indemnizații suportate de fond) dar și a fondului. Prin această dispoziție se asigură neretroactivitatea și previzibilitatea legii. După intrarea în vigoare a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2010, angajatorii nu mai pot recupera sumele reprezentând indemnizații plătite de aceștia asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor, decât dacă au solicitat recuperarea în termen de 90 de zile de la data la care erau în drept să le solicite. Dispozițiile art. 1 și 10 din Normele de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății și președintelui Casei Naționale de Asigurări de Sănătate nr. 60/32/2006 (denumite, în continuare, *Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005*), stabilesc că termenul de 90 de zile se calculează începând cu data de 25 a lunii următoare celei pentru care se datorează contribuțiile pentru concedii și indemnizații.

19. Sumele solicitate de reclamantă în baza art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 reprezintă indemnizații care depășesc suma contribuțiilor datorate de angajator în luna respectivă, plătite asiguraților în temeiul art. 38 din același act normativ și care se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, în condițiile prevăzute de Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Prin urmare, în speță nu sunt aplicabile dispozițiile art. 135 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, ci prevederile speciale din cuprinsul normelor, prin care s-a reglementat procedura de plată și recuperare a acestor indemnizații.

20. Instanța de trimitere a apreciat că deosebit de relevant în această problemă este faptul că, ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 au fost modificate, textul în forma actuală menționând expres că termenul de 90 zile vizează atât beneficiarii indemnizației, cât și plătitorii acesteia.

21. În cauză însă se pune problema interpretării și aplicării formei art. 40 alin. (1) în vigoare la momentul nașterii raporturilor juridice, respectiv 2010—2012.

VII. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

22. **Jurisprudența Curții de Apel Pitești:** prezentându-și jurisprudența proprie prin încheierea de sesizare, instanța de trimitere a comunicat deciziile Secției I civile nr. 964 din 5 aprilie 2017 și nr. 1.006 din 4 aprilie 2018, din ale căror considerente a subliniat următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație, în condițiile reglementate prin normele de aplicare a ordonanței de urgență. Aceste sume nu pot fi recuperate din sumele constituite reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate.

De asemenea, tribunalul a reținut că termenul de 90 de zile invocat de intimată nu vizează dreptul angajatorilor de a recupera sumele care depășesc cuantumul contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, în condițiile art. 38 alin. (2) anterior invocate.

În acord cu prima instanță, Curtea a constatat că termenul prevăzut de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 (în forma în vigoare la data nașterii drepturilor la restituire — perioada mai 2013 — februarie 2014) excedează ipotezei din cauză, anume aceea a cererii de restituire a sumelor reprezentând indemnizațiile plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă.

Astfel, Curtea a reținut că termenul de 90 de zile prevăzut de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 vizează perioada în care beneficiarii indemnizațiilor trebuie să solicite acordarea acestora, pe baza certificatelor medicale doveditoare. Ca atare, textul se aplică exclusiv asiguraților, deoarece numai aceștia pot fi beneficiarii indemnizațiilor pentru concediu medical, nu și angajatorilor care doresc să-și recupereze sumele plătite în plus față de contribuțiile de asigurări sociale datorate potrivit legii. Oricât de extensiv s-ar interpreta termenul de „beneficiar”, având în vedere întreaga legislație referitoare la sistemul de asigurări sociale de sănătate, această calitate nu o poate avea niciodată angajatorul, deoarece în baza contribuțiilor de asigurări sociale plătite acesta nu poate dobândi niciunul dintre drepturile prevăzute de lege pentru asigurați. Beneficiari în înțelesul legii sunt doar asigurații, iar în cazul persoanelor care prestează activitate în baza unui contract individual de muncă, singurii beneficiari ai drepturilor de asigurări sociale sunt angajații, angajatorii fiind doar debitori ai obligațiilor de calculare, reținere și plată a contribuțiilor de asigurări sociale de sănătate.

Beneficiari sunt asigurații, așa cum aceștia sunt prevăzuți de art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, deoarece legea stabilește că ei au dreptul, în condițiile acestei ordonanțe de urgență, pe perioada în care au domiciliul sau reședința pe teritoriul României, la concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, în măsura în care îndeplinesc cerințele prevăzute de textul legal. Niciunde în cuprinsul legii angajatorul nu este prevăzut ca beneficiar de

concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, ci doar debitor al obligațiilor prevăzute de art. 5, art. 6, art. 36 din ordonanță sau al altor obligații. În sensul celor arătate este și art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, potrivit căruia indemnizațiile se achită beneficiarului, reprezentantului legal sau mandatarului desemnat prin procură de acesta. Din cuprinsul textului de lege rezultă clar că beneficiar nu poate fi decât asiguratul care are dreptul la concedii medicale și indemnizații de asigurări sociale de sănătate, fără ca angajatorul să aibă calitatea de beneficiar.

Aceeași interpretare rezultă și din succesiunea textelor de lege, deoarece obligația apelantei-intimate de restituire a sumelor achitate de angajator cu titlu de indemnizații către asigurați și care se suportă potrivit legii din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, sume ce depășesc cuantumul contribuțiilor datorate de acesta în luna respectivă, este prevăzută de art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în timp ce termenul de 90 de zile invocat de apelantă este prevăzut abia la art. 40, în condițiile în care între cele două texte de lege se intercalează art. 39 care stabilește cui se achită efectiv indemnizațiile. În aceste condiții nu poate fi reținută susținerea apelantei că termenul prevăzut de art. 40 este aplicabil situației reglementate de art. 38, deoarece art. 40 prevede un alt destinatar (beneficiarul) și o altă situație, respectiv solicitarea de plată a indemnizației, în baza actelor justificative, plată care se face potrivit art. 39 doar beneficiarului sau persoanelor prevăzute de lege.

Această interpretare este întărită și de dispozițiile art. 40 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 potrivit cărora „Cuantumul indemnizațiilor solicitate potrivit alin. (1) se achită la nivelul convenit în perioada prevăzută în certificatul medical”. Este astfel evident că textul se referă la cuantumul întregii indemnizații, care nu poate fi solicitat decât de asigurat, nefiind vorba despre sumele care au depășit suma contribuțiilor datorate.

Ulterior, la solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, s-a comunicat că la nivelul Curții practica judiciară referitoare la aplicarea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 a fost unitară, în sensul că termenul de 90 de zile este aplicabil doar beneficiarilor indemnizației — persoane fizice asigurate, nu și plătitorilor indemnizației — persoane juridice. Cu toate acestea, completul de judecată care a dispus sesizarea instanței supreme a apreciat că acest termen vizează toate cererile de restituire formulate, indiferent de titular.

S-au depus: deciziile nr. 608 din 17 martie 2014, nr. 964 din 5 aprilie 2017, nr. 2.928 din 12 septembrie 2013, nr. 3.018 din 14 decembrie 2016 ale Curții de Apel Pitești — Secția I civilă.

23. **Jurisprudența celorlalte instanțe din țară**

Curtea de Apel Bacău a înaintat copiile deciziilor nr. 17 din 11 ianuarie 2018 și nr. 1.286 din 13 octombrie 2016 pronunțate de Secția a II-a civilă și de contencios administrativ și fiscal, prima neavând legătură cu problema de drept ce face obiectul prezentei hotărâri prealabile.

Prin cea de-a doua decizie s-a reținut că, deși angajatorul nu este un beneficiar al indemnizației, în cuprinsul art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 sunt enumerați și plătitorii prevăzuți de art. 36 alin. (3) lit. a) și b), printre care se află și angajatorul. Prin urmare, termenul de 90 de zile i se aplică și acestuia.

Curtea de Apel Brașov a comunicat punctul de vedere exprimat de membrii Secției civile a Curții, potrivit căruia, în categoria beneficiarilor vizați de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, nu sunt cuprinși plătitorii prevăzuți de art. 36 alin. (3)

lit. a) și b), ci numai persoana asigurată. Abia prin art. V pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 sfera beneficiarilor a fost extinsă și la angajatori.

S-au atașat deciziile nr. 562/Ap din 24 septembrie 2014, nr. 474/R din 9 aprilie 2014, nr. 710/R din 4 iunie 2014, nr. 750/Ap din 29 octombrie 2014 ale Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale.

Curtea de Apel București a comunicat următoarele:

La nivelul Curții de Apel București — Secția a VII-a litigii de muncă și asigurări sociale s-a reținut că termenul de 90 de zile prevăzut de dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în varianta anterioară modificării intervenite prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, în vigoare de la 4 noiembrie 2014, se aplică doar beneficiarilor persoane fizice, iar nu și plătitorilor prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din lege. În susținerea punctului de vedere, s-a reținut că sintagma folosită de legiuitor în art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, respectiv, indemnizații care pot fi solicitate pe bază de documente justificative în termen de 90 de zile de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite, se referă la persoana fizică, asiguratul care beneficiază de aceste indemnizații în condițiile acestui act normativ.

Astfel, beneficiar în sensul legii nu poate fi persoana juridică, angajatorul, care plătește aceste contribuții pentru angajat, având o obligație legală, întrucât această indemnizație nu se oferă angajatorului pentru a fi considerat beneficiar, sens în care nu poate fi supus termenului de 90 de zile.

S-a apreciat că dispozițiile art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și art. 82 din Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 fac referire la persoana fizică — salariatul încadrat în muncă, în ceea ce privește calitatea de beneficiar.

În conținutul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și al normelor de aplicare nu se regăsește nicio dispoziție prin care să se stabilească faptul că unitatea angajatoare ar fi beneficiară în sensul art. 40 alin. (1) a indemnizațiilor pe care trebuie să le recupereze, pentru a opera termenul de 90 de zile și în privința acesteia.

De asemenea, s-a reținut că un alt argument în sensul arătat îl reprezintă modificarea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 care, în forma actuală, prevăd că: „Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1), precum și plătitorii prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) erau în drept să le solicite”, în timp ce în forma nemodificată prevedea următoarele: „Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care beneficiarul era în drept să le solicite.”

Așadar, s-a considerat că numai de la data modificării art. 40 prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, termenul de 90 de zile a devenit aplicabil și în cazul plătitorilor prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b), respectiv angajator sau instituția care administrează bugetul asigurărilor pentru șomaj.

Opinia exprimată la nivelul Tribunalului București — Secția a II-a contencios administrativ și fiscal și Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a fost în sensul că art. 40 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 a fost modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010, termenul de 3 ani prevăzut anterior fiind redus la 90 de zile și fiind aplicabil atât asiguraților care au dreptul la indemnizațiile la care se referă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cât și angajatorilor care plătesc salarii și indemnizațiile care se suportă în final de Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, atât asigurații, cât și angajatorii având calitatea de beneficiar, în sensul legii.

În accepțiunea legii, au calitatea de beneficiari atât salariații care beneficiază de indemnizațiile la care se referă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, cât și angajatorii care plătesc aceste indemnizații, deoarece sumele respective se recuperează din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, conform art. 38 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005. Deci, atât timp cât aceste sume nu se plătesc din bugetul angajatorilor, ci din alt buget, respectiv din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, atunci și angajatorii au calitatea de beneficiari, chiar prin prisma definiției noțiunii de „beneficiar”.

După intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2010, angajatorii nu mai pot recupera sumele reprezentând indemnizații plătite de aceștia asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor, decât dacă au solicitat recuperarea în termen de 90 de zile de la data la care erau în drept să le solicite.

La nivelul Tribunalului Giurgiu s-a reținut că atâta vreme cât nici în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, nici în normele de aplicare, nu este menționat un termen în care angajatorul poate solicita recuperarea acestor sume, astfel de cereri pot fi formulate în termenul de prescripție de 5 ani, prevăzut de art. 114 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 cu referire la art. 117 din același act normativ.

Potrivit art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, sumele reprezentând indemnizații plătite de către angajator asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, se recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate din creditele bugetare prevăzute cu această destinație, nefiind prevăzut un termen special de prescripție în care angajatorul poate solicita restituirea acestor sume, de unde rezultă că se aplică termenul general de prescripție prevăzut de art. 2.517 din Codul civil.

Astfel, art. 39 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 se referă la persoanele cărora li se achită indemnizația, adică beneficiarii direcți ai indemnizațiilor respective, iar în art. 40 din același act normativ se prevede termenul în care aceste persoane pot să solicite indemnizația; astfel, termenul de 90 de zile nu este cel în care angajatorul poate solicita restituirea sumelor achitate în plus față de suma contribuțiilor datorate în luna respectivă, în această situație fiind aplicabil termenul de prescripție extinctivă de 5 ani.

La nivelul Tribunalului Ialomița s-a apreciat că termenul de 90 de zile vizează toate cererile de restituire formulate, indiferent de titular, în categoria beneficiarilor fiind cuprinși și plătitorii prevăzuți de dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b).

Magistrații din cadrul Tribunalului Ilfov au apreciat că în categoria beneficiarilor nu sunt cuprinși și plătitorii prevăzuți de dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b), ci numai persoana asigurată.

Au fost depuse Decizia nr. 692 din 23 februarie 2015 a Curții de Apel București — Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale și sentința nr. 3.916 din 31 martie 2014 a Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Curtea de Apel Cluj a comunicat următoarele:

La nivelul completurilor specializate în materia litigiilor de muncă și asigurărilor sociale din cadrul Curții au fost identificate două hotărâri judecătorești relevante, respectiv deciziile nr. 4.491/R din 30 octombrie 2012 și nr. 1.851/R din 17 aprilie 2013 pronunțate de Secția I civilă, prin care s-a reținut că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010, se interpretează în sensul că acestea nu reglementează raporturile dintre casele de asigurări de sănătate și angajatori, ci se aplică

doar în raporturile dintre angajatori și asigurați. Drept urmare, termenul de 90 de zile nu este aplicabil solicitărilor de recuperare a sumelor reprezentând indemnizații plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate în luna respectivă, ci se aplică beneficiarilor indemnizațiilor de asigurări sociale de sănătate, adică angajaților. În privința acestor cereri formulate în temeiul art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 este aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani, reglementat de Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, republicat, și art. 2.517 din Codul civil. Totodată, s-a reținut că art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 face referire la faptul că termenul de 90 de zile curge „de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite”, calitate de beneficiar neputând avea decât persoana fizică asigurată ce are dreptul la indemnizația de sănătate, iar nu angajatorul — persoană juridică.

La nivelul Tribunalului Sălaj au fost identificate Încheierea din 6 aprilie 2015 și Sentința nr. 697 din 11 mai 2015, pronunțate de Secția civilă în Dosarul nr. 2.976/84/2014, rămase definitive prin neapelare, prin care s-a reținut că acțiunea privind restituirea de către casa de asigurări de sănătate a sumelor reprezentând plata indemnizațiilor de concedii medicale plătite salariaților, care depășesc suma contribuțiilor datorate, este supusă unui termen de prescripție de 5 ani, reglementat în materie fiscală.

La aceeași instanță a fost identificată Sentința nr. 728 din 13 martie 2014, prin care s-a apreciat că art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 stabilește un termen de solicitare a indemnizațiilor de către angajați, astfel că în cazul angajatorilor este aplicabil termenul general de prescripție de 3 ani. Această hotărâre a fost casată prin Decizia nr. 7.235 din 29 septembrie 2014 a Curții de Apel Cluj — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ce a stabilit incidența termenului de prescripție de 5 ani, aplicabil obligațiilor fiscale.

Curtea de Apel Craiova a comunicat Decizia nr. 9.691 din 16 octombrie 2012 a Secției I civile a Curții, prin care s-a reținut că angajatorul nu poate fi considerat beneficiar, în sensul legii, această calitate putând fi deținută numai de asigurat. Recuperarea sumelor de către angajator poate fi făcută în termenul general de prescripție, iar nu în termenul de 90 de zile prevăzut de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

Curtea de Apel Galați a comunicat că opinia judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Curții este că termenul prevăzut de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 este aplicabil atât asiguraților care au dreptul la indemnizație, cât și angajatorilor care plătesc aceste indemnizații salariaților. Art. 38 alin. (2) nu poate fi disociat de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și nici de art. 82 din Normele de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, termenul de 90 de zile fiind aplicabil în toate situațiile în care se solicită plata sumelor reprezentând indemnizațiile la care face referire actul normativ. Acest termen este singurul prevăzut în ordonanța de urgență și are incidență atât în cazul persoanelor fizice, cât și al persoanelor juridice ce solicită restituirea sumelor reprezentând indemnizații în temeiul art. 38 alin. (2).

Pe de altă parte, opinia judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal din cadrul Tribunalului Galați este că termenul de 90 de zile este aplicabil doar beneficiarilor indemnizației, persoane fizice asigurate, nu și plătitorilor indemnizației, angajatori persoane juridice.

Opinia judecătorilor din cadrul Secției a II-a civile și de contencios administrativ și fiscal a Tribunalului Vrancea este că

termenul de 90 de zile este aplicabil doar beneficiarilor indemnizației — persoane fizice, deoarece aceștia sunt asigurații prevăzuți de art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, care pot fi beneficiarii indemnizațiilor pentru concediu medical, nu și angajatorilor care doresc să-și recupereze sumele plătite în plus față de contribuțiile de asigurări sociale datorate potrivit legii.

S-au atașat deciziile nr. 1.536 din 23 noiembrie 2016 și nr. 233 din 13 februarie 2018 ale Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

Curtea de Apel Iași a comunicat Decizia nr. 1.652 din 30 octombrie 2013, prin care s-a reținut că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu sunt incidente în cauză, deoarece acestea nu reglementează raporturile dintre casele de asigurări de sănătate și angajatori, ci se aplică doar în raporturile dintre angajatori și asigurați, iar beneficiar în sensul legii nu poate fi decât persoana fizică asigurată. De asemenea, în cuprinsul legii nu se regăsește vreo prevedere privind instituirea unui termen special în ceea ce privește dreptul angajatorilor de a recupera sume reprezentând indemnizații plătite asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate.

Curtea de Apel Ploiești a comunicat punctul de vedere al Tribunalului Dâmbovița, potrivit căruia dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 sunt aplicabile numai persoanelor asigurate, nu și plătitorilor prevăzuți de dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din același act normativ.

Curtea de Apel Suceava a comunicat Sentința nr. 768 din 1 septembrie 2016 a Tribunalului Botoșani — Secția I civilă, definitivă prin Decizia nr. 1.073 din 14 decembrie 2016 a Curții de Apel Suceava — Secția I civilă, prin care s-a reținut că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 nu fac referire la operațiunea de recuperare a sumelor reprezentând indemnizații, plătite de către angajatori asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, ci se referă la solicitarea de plată pe care o formulează beneficiarii acestor indemnizații, calitate pe care o au numai angajații.

Curtea de Apel Timișoara a comunicat Sentința nr. 1.926 din 31 iulie 2014 pronunțată de Tribunalul Timiș — Secția civilă, definitivă prin Decizia nr. 1.089 din 18 noiembrie 2014 a Curții de Apel Timișoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale, prin care s-a reținut că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 stabilesc termenul în care beneficiarul poate solicita indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate de la plătitor, însă termenul de 90 zile menționat nu reprezintă termenul în care angajatorul poate să recupereze sumele reprezentând indemnizații plătite salariaților, care se suportă din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, deoarece, în accepțiunea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, angajatorul nu poate avea calitatea de beneficiar.

Curtea de Apel Târgu Mureș a comunicat opinia judecătorilor Secției I civile, potrivit căreia dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 în forma anterioară modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, trebuie interpretate în sensul că în categoria beneficiarilor erau cuprinse, la acel moment, doar persoanele prevăzute de art. 1 din acest act normativ, nu și plătitorii prevăzuți de art. 36 alin. (3) lit. a) și b). În fundamentarea acestei opinii, au fost avute în vedere și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 324 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 19 iulie 2013.

24. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară în materie și nici nu au exprimat opinii teoretice.

25. **Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție** a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu s-a verificat și nici nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

26. În urma verificărilor efectuate, se constată că instanța de contencios constituțional s-a pronunțat, în repetate rânduri, asupra constituționalității dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, a căror interpretare se solicită.

27. Astfel, prin Decizia nr. 575 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 6 septembrie 2016, Curtea Constituțională a reținut următoarele:

„13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 57 din 16 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 26 aprilie 2016, s-a pronunțat asupra aceleiași excepții de neconstituționalitate, raportată la aceleași prevederi din Constituție, respingând-o ca neîntemeiată. La paragrafele 17—24 ale acestei decizii, Curtea a reținut că, în principal, autorul excepției de neconstituționalitate critică diferența de tratament juridic instituită de lege între beneficiarii indemnizațiilor acordate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 și cei care plătesc aceste indemnizații. Astfel, în vreme ce beneficiarii acestor indemnizații pot solicita acordarea acestora doar într-un termen de 90 de zile de la nașterea dreptului, cei care au plătit aceste sume le pot recupera de la cei care le-au încasat necuvenit într-un termen de 3 ani, după cum prevede art. 42 din același act normativ.

14. Cu privire la critica raportată la art. 16 din Constituție, Curtea a reținut jurisprudența sa, potrivit căreia «principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite». Instanța de contencios constituțional a precizat, însă, că «un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice». În acest sens este Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de asemenea, că nu orice diferență de tratament semnifică, în mod automat, încălcarea dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la interzicerea discriminării. Astfel, pentru ca o asemenea încălcare să se producă, «trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu își găsește nicio justificare obiectivă sau rezonabilă». Această justificare presupune existența unui «scop legitim» și a unui «raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru obținerea lui». Având în vedere aceste criterii, Curtea a constatat că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 instituie, într-adevăr, termene diferite de dobândire, respectiv de recuperare a sumelor reprezentând indemnizațiile acordate în temeiul acestui act normativ. Situațiile și categoriile de persoane comparate de autorul excepției se află, însă, numai în mod aparent în situații analoage ori comparabile. Astfel, deși atât art. 40 alin. (1), cât și art. 42 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 se referă la sume acordate cu titlu de indemnizații de asigurări sociale de sănătate aferente

concediilor medicale, situațiile avute în vedere de legiuitor sunt evident diferite. În timp ce textul de lege supus analizei de constituționalitate stabilește una dintre condițiile obținerii dreptului la indemnizația acordată în temeiul ordonanței amintite, respectiv termenul în care beneficiarul poate solicita acordarea acestei indemnizații, art. 42 se referă la dreptul celor care au plătit aceste sume de a le recupera de la cei care le-au încasat necuvenit. Diferența de situație este determinată în primul rând de efectele urmărite de legiuitor prin instituirea celor două termene. Astfel, prin instituirea unui termen de 90 de zile, în ipoteza textului de lege criticat, legiuitorul a urmărit să asigure o corelare între veniturile încasate la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate prin contribuția asiguraților și plățile din acest fond către aceiași asigurați, pentru a evita situațiile când, din cauza decalajului mare dintre data nașterii dreptului la indemnizație și data solicitării acestuia, s-ar putea ajunge la un dezechilibru între veniturile fondului și cuantumul drepturilor decontate.

15. Totodată, prin aceeași decizie, Curtea a amintit că art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 a prevăzut, înainte de modificarea sa prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010, că «Indemnizațiile pot fi solicitate, pe baza actelor justificative, în termenul de prescripție de 3 ani, calculat de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite». Modificarea acestui termen în sensul diminuării sale a reprezentat una dintre măsurile prin care, pe calea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2010, legiuitorul și-a propus să implementeze un mecanism menit să protejeze asigurații de o eventuală incapacitate de plată de către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate a drepturilor decontate din acest fond, măsuri impuse, așa cum se arată în preambulul acestei ordonanțe, de «presiunile financiare exercitate asupra Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, determinate de creșterea cheltuielilor și a numărului beneficiarilor de indemnizații de asigurări sociale de sănătate, nedublată însă de o creștere proporțională a veniturilor realizate din sumele reprezentând contribuție pentru concedii și indemnizații», precum și de «insuficiența sumelor alocate în cadrul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, asupra căruia în ultimii ani s-a exercitat o presiune din ce în ce mai crescută a sumelor decontate beneficiarilor de indemnizații de asigurări sociale de sănătate».

16. Curtea a mai reținut, pe de altă parte, că recuperarea sumelor de bani acordate în mod necuvenit din Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate nu urmărește satisfacerea unui drept individual, așa cum este dreptul de a beneficia de indemnizațiile acordate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, ci protejarea unui interes public care constă în asigurarea și protejarea fondurilor publice din care se decontează aceste indemnizații, situație evident diferită de cea avută în vedere de textul de lege supus analizei de constituționalitate. Mai mult, contextul avut în vedere la data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 36/2010, amintit mai sus, impunea păstrarea termenului de 3 ani prevăzut de art. 42 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

17. În ceea ce privește diferența de regim juridic pe care legiuitorul o instituie între drepturile de creanță ale instituțiilor publice și drepturile de creanță ale celorlalte persoane, Curtea a apreciat că sunt relevante considerentele Deciziei nr. 705 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 31 octombrie 2007, în care a reținut, în esență, că instituțiile publice care asigură colectarea contribuțiilor către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate urmăresc asigurarea unui interes general, respectiv

îndeplinirea obligației statului de a ocroti sănătatea publică, ceea ce justifică de asemenea protecția deosebită acordată drepturilor de creanță ale acestor instituții. Așa fiind, Curtea a constatat că nu pot fi reținute criticile de neconstituționalitate aduse art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 vizând instituirea unui tratament juridic discriminator.”

28. Aceleași considerente au fost expuse și prin Decizia Curții Constituționale nr. 324 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 19 iulie 2013.

29. De asemenea, prin Decizia nr. 371 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 1 noiembrie 2016, a reținut că „art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 reglementează termenul în care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2), art. 32 alin. (1), precum și plătitorii prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din același act normativ sunt în drept să solicite restituirea sumelor, în baza documentelor justificative. Autorul excepției consideră că textul de lege nu este clar în ceea ce privește categoria persoanelor cărora acesta se adresează și efectele nerespectării termenului de solicitare a restituirii sumelor, susținând totodată că termenul de 90 de zile este prea scurt. 28. Cât privește categoria persoanelor care intră în ipoteza textului de lege criticat, Curtea constată că aceasta este precis indicată de textul de lege, prin trimiterea expresă la dispozițiile din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 care enumeră persoanele vizate. 29. De asemenea, și efectele nerespectării termenului sunt evidente, de vreme ce textul de lege stabilește că numai în termenul prevăzut persoanele aflate în ipoteza normei «sunt în drept» să solicite restituirea de la casele de asigurări sociale de sănătate, depășirea termenului având ca efect decăderea din dreptul de a formula cererea de restituire.”

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

30. Prin raportul întocmit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, judecătorii-raportori au apreciat, în principal, că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate a sesizării, prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, în sensul că nu este îndeplinită condiția noutății, atâta vreme cât, din consultarea practicii judiciare transmise de curțile de apel, a rezultat că instanțele au pronunțat numeroase hotărâri judecătorești cu privire la problema de drept supusă analizei.

31. Asupra fondului sesizării, au apreciat că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, anterior modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, în categoria beneficiarilor sunt incluși și plătitorii prevăzuți de dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din același act normativ, nu numai asigurații.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

32. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

33. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul, în art. 519 din Codul de procedură civilă, instituie o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, condiții ce se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

1. existența unei cauze aflate în curs de judecată;
2. cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
3. cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

4. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

5. chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

34. Evaluând elementele sesizării, pentru a stabili dacă se verifică îndeplinirea simultană a tuturor condițiilor care permit declanșarea mecanismului de unificare a practicii judiciare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că doar primele patru condiții sunt întrunite. Concret, sunt îndeplinite aspectele de admisibilitate legate de titularul sesizării, stadiul soluționării pricinii în care sesizarea a fost promovată, precum și cea referitoare la relația de dependență dintre chestiunea de drept ce se cere a fi lămurită și rezolvarea pe fond a litigiului.

35. Astfel, Curtea de Apel Pitești este legal investită cu soluționarea unui apel în materia plății unor indemnizații de asigurări sociale de sănătate, litigiu care, potrivit art. 52 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aparține și se soluționează potrivit jurisdicției asigurărilor sociale.

36. Conform art. 152 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare, jurisdicția asigurărilor sociale se realizează prin tribunale și curți de apel. Împotriva hotărârilor tribunalelor se poate declara numai apel la curtea de apel competentă, iar hotărârile curților de apel sunt definitive (art. 155 din actul normativ precitat). De altfel, așa cum rezultă din prevederile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă, nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în conflictele de asigurări sociale. Așadar, este de netăgăduit că titularul sesizării judecă cauza în ultimă instanță, prin raportare la dispozițiile art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

37. Totodată, instanța de trimitere, prezentând în încheiere toate detaliile cauzei, de fapt și de drept, a justificat aptitudinea problemei de drept invocate de a conduce la rezolvarea litigiului. Astfel, chestiunea de drept în discuție este aceea de a stabili dacă termenul de prescripție prevăzut de art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, anterior modificărilor aduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, este sau nu aplicabil și plătitorilor prevăzuți de art. 36 alin. (3) lit. a) și b), atunci când angajatorii recuperează din bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate sumele reprezentând indemnizații plătite asiguraților, care depășesc suma contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, în temeiul art. 38 alin. (2) din același act normativ. Excepția prescripției dreptului material la acțiune a fost invocată de pârâtă în etapa fondului și respinsă prin sentința apelată. Instituția pârâtă, prin apelul declarat, critică soluția dată de instanța de fond acestei excepții, arătând că s-a făcut o greșită interpretare și aplicare a prevederilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma în vigoare la data nașterii raportului juridic dedus judecății, respectiv în perioada anilor 2010—2012.

38. Față de conținutul concret al criticilor formulate prin cererea de apel, de circumstanțele procesului aflat în curs de desfășurare, se constată că instanța care a decis sesizarea a justificat legătura dintre chestiunea de drept pusă în discuție și modul în care ar putea să își fundamenteze soluția dată căii de atac pe dispozițiile legale evocate.

39. Prealabil analizei condiției dificultății chestiunii de drept supuse interpretării și a noutății acesteia, se impune a reaminti evoluția textului de lege în discuție, ca urmare a modificărilor succesive realizate de legiuitor asupra prevederilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005.

40. Astfel, art. 40 alin. (1) a prevăzut, înainte de modificarea sa prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010, că: „Indemnizațiile pot fi solicitate, pe baza actelor justificative, în termenul de prescripție de 3 ani, calculat de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite.”

41. Dispozițiile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 10 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 36/2010, au următoarea redactare: „Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data la care beneficiarul era în drept să le solicite.”

42. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept observă că această formă a textului de lege face obiectul sesizării instanței supreme cu dezlegarea unei chestiuni de drept, fiind apreciată de titularul sesizării ca neclară, lacunară.

43. Ca urmare a modificării normei prin art. V pct. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014, aceasta a dobândit următorul conținut: „Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data la care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (2), art. 32 alin. (1), precum și plătitorii prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) erau în drept să le solicite.”

44. În sfârșit, forma actuală a prevederilor legale în discuție, după modificarea acestora prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2017 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, este următoarea: „Indemnizațiile pot fi solicitate pe baza actelor justificative, în termen de 90 de zile de la data de la care persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1) și (2), art. 32 alin. (1), precum și plătitorii prevăzuți la art. 36 alin. (3) lit. a) și b) erau în drept să le solicite.”

45. Revenind la analiza condiției dificultății chestiunii de drept, se reține că în jurisprudența anterioară a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că, deși textul de lege (art. 519 din Codul de procedură civilă) nu conține o definiție a acestei noțiuni, totuși, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă (lacunară) sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare (Decizia nr. 16 din 23 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 779 din 5 octombrie 2016).

46. Așa cum s-a arătat, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită trebuie să fie una specifică și să pună în dezbatere o normă de drept punctuală, o anumită dispoziție legală, iar nu un întreg act normativ sau o serie de texte de lege din mai multe acte normative, chiar dacă acestea reglementează într-o singură materie. De asemenea, problema de drept, pentru a fi considerată una reală, trebuie să privească posibilitatea interpretării diferite sau contradictorii a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete, ori, după caz, incerte sau incidența unor principii generale al căror conținut sau sferă de aplicare sunt discutabile.

47. Din această perspectivă, se constată că problema de drept supusă dezbaterii a fost generată de interpretarea și aplicarea **diferite** pe care instanțele judecătorești le-au făcut în privința unei reglementări legale [art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, în forma în vigoare în perioada anilor 2010—2014], ce s-a dovedit a fi insuficient de clară și precisă, generând în acest fel o practică neunitară.

48. Rezultă chiar din conținutul hotărârilor judecătorești definitive anexate sesizării că unele instanțe au apreciat că termenul de prescripție, de 90 de zile, nu vizează dreptul material la acțiune al angajatorilor care recuperează de la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate sumele achitate cu titlu de indemnizații de asigurări sociale de sănătate, sume care depășesc cuantumul contribuțiilor datorate de aceștia în luna respectivă, în condițiile art. 38 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 (deciziile nr. 964 din 5 aprilie 2017, nr. 1.006 din 4 aprilie 2018 ale Curții de Apel Pitești — Secția I civilă, Decizia nr. 1.768 din 29 februarie 2012 a Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Decizia nr. 1.954 din 30 octombrie 2013 a Curții de Apel Brașov — Secția civilă și pentru cauze cu minori și de familie, de conflicte de muncă și asigurări sociale). În argumentarea acestor soluții se reține, în esență, că textul art. 40 alin. (1) se aplică exclusiv asiguraților, întrucât doar aceștia pot avea calitatea de beneficiari ai drepturilor prevăzute de acest act normativ, aspect ce rezultă din textul art. 1 al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, precum și din succesiunea textelor de lege. Astfel, art. 39, ce precedă norma de drept în discuție, prevede explicit cui se achită efectiv indemnizațiile, respectiv numai asiguraților.

49. Rezultă din hotărârile anexate că sunt și instanțe care au interpretat diferit prevederile art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, hotărâri contemporane perioadei în care textul de lege era în vigoare, 2010—2014 (Decizia nr. 2.896 din 29 iunie 2012 și Decizia nr. 1.525 din 27 septembrie 2013 ale Curții de Apel Alba Iulia — Secția pentru conflicte de muncă și asigurări sociale, Decizia nr. 2.205 din 11 aprilie 2013 a Curții de Apel București — Secția a VII-a civilă și pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale). Aceste din urmă instanțe au considerat că termenul de prescripție, de 90 de zile, este un termen special, ce derogă de la dispozițiile legale de drept comun în materia prescripției dreptului material la acțiune, aplicabil deopotrivă atât asiguraților, cât și angajatorilor acestora, atunci când solicită plata sumelor reprezentând indemnizații prevăzute de acest act normativ.

50. Plătitorii de indemnizații, prevăzuți de art. 36 alin. (3) lit. a) și b), sunt ei înșiși „beneficiari”, în sensul art. 39 alin. (1) din această ordonanță, întrucât legea nu cuprinde o definiție a noțiunii de beneficiar. Or, dacă legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă.

51. După consultarea curților de apel cu privire la problema de drept în discuție, a rezultat o orientare jurisprudențială majoritară în favoarea primei opinii, potrivit căreia termenul de prescripție aplicabil dreptului material la acțiune al angajatorilor, pentru recuperarea sumelor plătite asiguraților cu titlu de indemnizații de asigurări sociale, în condițiile art. 38 alin. (2) din ordonanță, este cel de drept comun, de 3 ani (decizii transmise de curțile de apel Brașov, București, Cluj, Timișoara, Craiova). A fost identificat chiar și un punct de vedere izolat, respectiv o a treia opinie, în sensul că termenul de prescripție este cel de 5 ani, prevăzut de art. 135 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, întrucât aceste sume ar reprezenta creanțe fiscale, astfel cum sunt definite de art. 22 din același act normativ (Decizia nr. 7.235 din 29 martie 2014 a Curții de Apel Cluj, Decizia nr. 233 din 13 februarie 2018 a Curții de Apel Galați, Decizia nr. 1.652 din 30 octombrie 2013 a Curții de Apel Iași).

52. Prin urmare, potrivit celor arătate, anterior intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2014, a existat o jurisprudență neunitară în ceea ce privește interpretarea și aplicarea art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005, o reglementare legală ce

s-a dovedit a fi insuficient de clară și de precisă. Așadar, condiția dificultății chestiunii de drept ce se solicită a fi dezlegată, drept condiție de admisibilitate a acestei proceduri de unificare a practicii judiciare, poate fi considerată îndeplinită.

53. În schimb, condiția noutății problemei de drept cu a cărei rezolvare de principiu Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată, nu este întrunită.

54. Pentru a conchide asupra noutății chestiunii de drept, nu este suficient a verifica doar dacă Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat deja sau dacă aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

55. Așa cum instanța supremă a decis în jurisprudența sa, în lipsa unei definiții a noutății chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă (a se vedea, în acest sens, deciziile Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 1 din 17 februarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 9 aprilie 2014; nr. 3 și nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014; nr. 6 din 23 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 691 din 22 septembrie 2014; nr. 13 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 13 iulie 2015; nr. 14 din 8 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 1 octombrie 2015).

56. În acest sens, s-a statuat că este îndeplinită cerința noutății atunci când problema de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat, încă, o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial.

57. Totodată, s-ar putea impune anumite clarificări ale unei norme mai vechi, într-un context legislativ nou (o așa-zisă reevaluare a interpretării normei).

58. În egală măsură, noutatea se poate raporta și la o normă mai veche, dar a cărei aplicare frecventă a devenit de curând actuală.

64. Concluzionând, se reține că mecanismul de unificare a practicii judiciare, reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificat, atâta vreme cât legiuitorul a instituit anumite condiții restrictive și cumulative de admisibilitate, iar una dintre acestea nu este îndeplinită.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea privind pronunțarea unei hotărâri prealabile formulată de Curtea de Apel Pitești — Secția I civilă, în Dosarul nr. 1.378/90/2015, cu privire la următoarea problemă de drept: „*Interpretarea dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile și indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările și completările ulterioare, în forma anterioară modificărilor aduse de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2014 privind modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 265/2015, în sensul de a se stabili dacă în categoria beneficiarilor sunt sau nu cuprinși și plătitorii prevăzuți de dispozițiile art. 36 alin. (3) lit. a) și b) din același act normativ sau numai persoana asigurată.*”

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 15 octombrie 2018.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,

Elena Adriana Stamatescu

ACTE ALE COLEGIULUI FARMACIȘTILOR DIN ROMÂNIA

COLEGIUL FARMACIȘTILOR DIN ROMÂNIA

DECIZIE

privind gestionarea mecanismului de alertă

În temeiul art. 585², 585³, 585⁴, 585⁵ și art. 606 lit. b) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Farmaciștilor din România d e c i d e:

Art. 1. — (1) Cazurile de restrângere sau de interdicere de către autoritățile sau instanțele judecătorești naționale, în întregime sau în parte, chiar și cu caracter temporar, a dreptului de practică a profesiei de farmacist pe teritoriul României sunt supuse procedurii mecanismului de alertă.

(2) Sunt supuse aceleiași proceduri și situațiile în care expiră o interdicție sau o restricție dintre cele menționate la alin. (1), precum și orice altă schimbare ulterioară a situației inițial comunicate.

Art. 2. — Mecanismul de alertă presupune informarea de către Colegiul Farmaciștilor din România prin intermediul Sistemului de Informare a Pieței Interne a autorităților competente din statele membre ale Uniunii Europene cu privire la survenirea uneia dintre situațiile ce fac obiectul mecanismului de alertă.

Art. 3. — (1) În vederea realizării mecanismului de alertă, colegiile teritoriale au obligația de a transmite către Colegiul Farmaciștilor din România deciziile emise în soluționarea cazurilor disciplinare, precum și orice alte acte sau fapte juridice în legătură cu acestea cum ar fi:

- depunerea unor contestații;
- formularea unor acțiuni de anulare;
- suspendări ale efectelor juridice;
- anulări dispuse de către autoritățile sau instanțele naționale;
- radieri.

(2) Transmiterea informațiilor se face cel mai târziu în prima zi lucrătoare următoare datei emiterii deciziilor ori a înregistrării unei comunicări.

Art. 4. — (1) La nivelul Colegiului Farmaciștilor din România, în termen de maximum 2 zile de la înregistrare, deciziile comisiilor de disciplină, precum și orice altă comunicare ce vizează aspectele ce fac obiectul mecanismului de alertă vor fi înaintate de către departamentul juridic, împreună cu un aviz juridic privind propunerea de declanșare ori nedeclanșare a mecanismului de alertă, către persoana desemnată cu gestionarea Sistemului de Informare a Pieței Interne care, dacă este cazul, va realiza comunicarea informațiilor în Sistemul de Informare a Pieței Interne.

(2) În măsura în care se decide declanșarea procedurii mecanismului de alertă se vor transmite exclusiv informațiile prevăzute la art. 583³ din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, atât cu privire la aplicarea unor restrângeri sau interdicere ale activității profesionale, cât și în ceea ce privește modificarea unor informații anterior comunicate.

(3) Persoana desemnată cu gestionarea Sistemului de Informare a Pieței Interne va informa Biroul executiv al

Colegiului Farmaciștilor din România cu privire la orice măsură luată în legătură cu executarea prezentei decizii.

Art. 5. — (1) Orice act ce face obiectul mecanismului de alertă va fi comunicat în aceeași măsură și farmacistului respectiv.

(2) În cazul existenței unei inadvertențe în informarea transmisă prin mecanismul de alertă, farmacistul vizat poate solicita rectificarea informării.

(3) Decizia de rectificare a informării inițiale prin Sistemul de Informare a Pieței Interne face obiectul prevederilor prezentei decizii.

Art. 6. — (1) Face obiectul acestei proceduri orice altă comunicare oficială făcută de către orice altă autoritate națională ori instanță judecătorească către colegiile teritoriale, respectiv către Colegiul Farmaciștilor din România, care vizează interzicerea, în întregime sau în parte, chiar și cu caracter temporar, a dreptului de practică a profesiei de farmacist pe teritoriul României sau anularea totală sau parțială a titlului în temeiul căruia se exercită profesia.

(2) Colegiile teritoriale vor informa Colegiul Farmaciștilor din România cu privire la primirea oricărei informări oficiale cu privire la interzicerea, în întregime sau în parte, chiar și cu caracter temporar, a dreptului de practică a profesiei de farmacist pe teritoriul României de către o autoritatea ori o instanță națională cel mai târziu în prima zi lucrătoare următoare zilei în care aceasta a fost primită.

Art. 7. — Informațiile ce se vor comunica prin Sistemul de Informare a Pieței Interne, dacă legea nu prevede altfel, se referă strict la:

- identitatea farmacistului în cauză, numele, prenumele și data nașterii;
- calificarea cu care exercită profesia;
- informații cu privire la autoritatea sau instanța națională care adoptă hotărârea privind restrângerea sau interdicția profesiei;
- sfera de aplicare a restricției sau interdicției;
- perioada în cursul căreia se aplică restricția sau interdicția.

Art. 8. — (1) La nivelul Colegiului Farmaciștilor din România, precum și la nivelul fiecărui colegiu teritorial se vor lua măsurile organizatorice necesare pentru realizarea atribuțiilor prevăzute de prezenta decizie și pentru urmărirea alertelor primite ori transmise.

(2) La nivelul Colegiului Farmaciștilor din România, prin decizia Biroului executiv al Consiliului național, respectiv la nivelul colegiilor teritoriale, prin decizia biroului executiv al colegiului teritorial, se va desemna o persoană responsabilă, de regulă cu pregătire juridică, cu îndeplinirea atribuțiilor stabilite prin prezenta decizie.

Art. 9. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare în termen de 5 zile de la data publicării ei.

Președintele Colegiului Farmaciștilor din România,

Dumitru Lupuliasa

București, 22 noiembrie 2018.

Nr. 4.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

